

CANADA.

THE SWEDISH WEEKLY

ARG. XI

Winnipeg, Manitoba: Onsdagen den 23 December

No. 51

I snöstorm på julafton.

Främme i löven låg "Ruter" och sträde ut i mörka natten. Snöstormen rostade ve-singens måttstump, slakade vax och stag, tjön och vrålede. Och genom helvetesarmet susade millioner snökorn blötsnabbt fram, ströko af väggkammarnas hvita skum, hörde topet in öfver skvätterbordet, slogo hårda trumhullar mot "Ruters" ögon, som drogo sig döop i ständiga blinkningar, och delade till sist, i lå af storregler, på tofver och skockar.

Långt, långt borta i vindögat knäppte Måseskärs fyr med pinsamt regelbundet mellrum ett mattigt sken, som snöpunkterna söddade ut till en formlos ljusring i det tryckande mörket.

Slag efter slag gö-as, men föra icke ut stället, ty vinden kastar öfver land från sydost till sydväst och åter med ohygglig våldsamhet.

Högt i lovert sätter Max Lappe uppkerpen. Sätter och åter tankarna långsamt glida, medas stänket och snöbilds en toon, ströf iskorpa öfver hans ansikte och dropparna tungt falla från öjeroc-ken.

Stormen och snö och vassing-en och de två, som nu kämpa en ojämn strid för hans och sina egna lif, allt försvinner för hans blick. Och för hans inre öga stiga upp bilder långt inifrån land. En liten stuga, där julgransljusen hålla på att brinna ned i hal arna och i ljuset trängde sig in deo sköna lukten från lackning.

En väldig hettspö sveper upp framför fören, piskar Max Langes ansikte med något kallt, som småkål så oändligt bittert salt, och tyller halva vessingen. Pumpstocken sättes i rörelse, det gusslar svagt från pumpkannan, då vattenet tvingas upp genom det gista pumpföret.

Vid rockullen sätter "Ruters" broder Alexander. Hans tänder äro sammanbitna i trots mot detta oväder, som aldrig vill släppa dem fram söderut, där plats väntar dem vid ett jilbord, som nu stätt dukadt i flera timmar. Genom mörkret ser Max hur alvårsbjördande blickt mannens ansikte är.

Från detta hyttar Max sina ögon mot fören, där "Ruters" kullriga sydväst böjer sig öfver backen. Och Max tankar irra fram och åter. Hvarför kullas han för "Ruter"? Max ser honom nu så tydligt, där han stod oarnere på fisklagets långbyggs, tycksam, om han skulle segla stadsberren så lågt ut, och det öfverförs mörket.

Men när de åter ses, så, vaxer sig ett i vind och stampen höra mot snö, segla så och klatska. Och på andra begen förtättes den trikklösa strömen mot vind och snö och sjö. Max flyttar sig upp i lovert och hans tankar söka sig snart åter bort från hafs-fjärden, där vågorna vaxa allt högre och högre. Hur har han kommit ut på denna expedition på ett oroligt decemberdå?

Silhändaren där nere i den stora västkuststaden har bladdrat i kassakudden och ögnat öfver de senaste telegramunderättelserna. Han ruskar på huvudet. Ingen sill! Den gode periodens är tyckas nu vara räknade. Men en vacker dag sätter dock kanske sillen in långt norrut. Och man måste passa på. Ett hastigt överslag. Kalkylen visar, att en bogserbåt ej skulle bära sig.

Silhändaren ringar på springpojken:

"Kalla hit herr Lange!"

Två timmar senare sitter han på skärgårdsbåten, isklädd en gammal vinteröfverrock, utanpå hvilken han dan dragit en regnkappa. Ty det silar opphörligt ned från en jämngrå himmel. Första natten ligger haw öfver på Kalfsund.

EN GOD JUL

TILLÖNSKAS

CANADAS LÄSARE

AF REDAKTIONEN.

Klara och kalla stjärnorna glimma; natten står mörk öfver Juda land. Ännu ej gryningens rodnande strimma bracker vid österns rand.

Herdarna vakta sin hjord och bida, akta i undran på stjärnornas gång, minnas, då naturliga timmarna skrida, siande helig sång.

Halva ej fadernas vise båd — ar det ej så profetian lar, att när en underbar stjärna man skådat, då ar Messias när.

Är det HANS stjärna som sällsamt glansar? Nalkas Han nu uti härlighet, Han, hvilkens rike ar utan gränser, grundadt af evighet?

Herdarna bida — det flammur i öster, nattdunkla najden blir vid och ljus. Rynden vibrerar af anklaröster, dallrar af vingars sus.

Herdarna lyssna — de heliga orden båda en fröjdens och lyckans dag: Ära den evige! Frid på jorden! Man'skorna godt behag!

Ty den förlösare, som i biden, född ar i natt utaf Davids hus, Gladjens och fröjdens! Fullbordad ar tiden, Kommen ar världens ljus.

Ej skall Han stå på de maktiges sida; ej skall Han härska med härsnakt och svard. Segrande genom sitt älska och lida, dock Han skall rädda en värld.

Herdarnas röster tillbedjande klinga — snart invid krubban för barnet de stå. Lidandets furste af arma och ringa, först skall sin kungshyllning få.

Natten ar becksvar. Max håller på att bryta armar och ben, när han tröt utaf dörren. I öster synes en ljus förtoning: den stora handelsstaden, hvars elektriska baglampor kasta sitt ljus mot de öfvergländande molnen. Midt i natten börjar det knastra och knalla i hotellets brädfogar, och ett rytande danar doft från norr. Vinden har gått öfver, och när Max stiger upp på morgonen, ar luften fylld af isbark, hvass som nålar, och kölden tränger genom mäg och ben.

På Marstrands kaj ser han första gången silfvergländande sill, nattens fångst i snöpevdarne. Han tingar sig med en stor sjöbåt, som går norrut. Färden slingrar sig fram i gamla rämnor, genom hvilka vikingaskepp en gång seglat, öfver hafs-fjärder, sådämda mot halvet af en rad svarta småskär och bränningar, öfver hvilka halvet spolar sig upp i en hvit vattenstråle, som med en långdragen hvissling faller till ro.

Dessa kala skär och omlar bjuda på en vild poesi, ännu mera högtidlig och storslagen i decemberdag ar under sommaren.

Och Max tänker så till sist på förgårdagens soluppgång. Från Mollösund stack båten ut i natten, med klart skinande stjärnor på himlafästet. Hammens issörja måste krossas med ärbladen, När solen sakta betänksamt lyfte sig upp öfver bergsryggarna i öster räknade Max Lange alla spektrets färger från karmosinen ned till grönt i vattenreflexerna.

"Klart att vända!"

Oroligt tramp af fötter, medan vessingen går öfver stag. Stormen har tilltagit i styrka och snökornen skära sig allt hvassare in i skinnnet. Alexander släpper, uttröttad, för ett ögonblick herraväldet öfver rödret. En väg står öfver och nästan säcker båten. "Ruter" springer upp från sin plats i fören och får ned segellapparne. Våg efter våg tar vessingen och driver den med sig. Plötsligt skymta ljusen i södra Grundsnög och för en klut af locken går vessingen in i nödhamn, där en vrage lämnar säkerhet mot vågslagen.

Öfver fisklagets tränga gångar har snö lagt sig i mjukt, hvit täcke, förrädiskt för foten, ty under snön ar en hal iskorpa öfver bergkallarna. Ur alla fönster lyser julaftonsglädjen ut. Max Lange följer sina gästar till en deras släkting, till hvars lilla, låga stuga en julgransdvärg letat sig in. Och så snubblar och kanar han sig fram till gåstgivaregården, där man naturligtvis icke väntar färdemän på själva julafton, får vara med i julfågaden och kryper sedan till kojs.

Men innan dess har han smugit ut på gästplanen, öfver hvilken snöstormen skakar af en del af sitt öfverflöd, griper en liten julgran, som nedsnöad, bortglömd och öfverglänst står räckert intill huväggen, och ställer den på nattduksbordet.

Och så somnar han, medan stormilarna rivva i hustaket. Men i drömmen tycker han sig skåda alla dem, som på julaftonskvällen äro ute på vägar och stigar. Och tågen, som kämpa mot mörkret, och ångarna och seglarna, som strida mot vind och vågor. Allt detta välvor sig i hans dröm tillsammans till en stor fantasi, där han själf äger med, med lörtvitlans mod försvarande en liten julgran, som en af dessa olyckliga färdemän vill beröfva honom.

När han väknar på juldagens morgon, håller hans högra hand ett säkert tag om julgransfoten. Snöflago-na ha under natten smält bort från dess barr, som gröna midt i vinterkylan och vintermörkret minna om tider, hvilka skola komma med grönska och ljus och värme.

Läs premiebudet å sista sidan.